

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Den troe, som JEsu favner

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Den troe, som JEsu favner", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56, s. 167*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson02val-shoot-workid93546/facsimile.pdf> (tilgået 12. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

DEN FEMTE DEEL.

TROENS KAMP OG SEYER.

1. Om Korsets Hemmelighed i Almindelighed.

Nr. 192.

Mel. Jeg vil din Pris udlynge.

Den troe, som JESum favner,
Og hiertet reise kand,
Den troe, hvorved man havner
I himlens fryde-land,
Den troe er sterk, og mau
Al verden undertræde,
I sorrig og i glæde
Sin prøve kunde staac.

2. En christen bærer sværdet.

Og fast i striden staacr,
Mod salan har hand hærdet
Så sind i JESu saar,

Nr. 192. 11-7.

Nr. 192. Original. Salmen er ejendommelig. Efter sit anslag i v. 1-3 besynger den nemlig den stærke tro, og dog handler dens længste afsnit, v. 4-10, om den svage tro, hvis værd netop vises. Her skildres, hvordan just den sande tro manges gang synes at have taet slaget, men alligevel trods sin svaghed er uovervindelig, fordi den har i sig en indre fremdrift, der ikke tillader den at standse, før sejren er vunden: *for faaer hun ingen roe* (v. 4); det forkyndes, at troen, selv om den kan være skjult og synes ma, dog har kraft til at slå Satans hær, fordi den har Jesus: *ham har funden, der fører sielens skal* (v. 5); *den svage troes sakke* er den bøn til Gud, som bryder frem af stimgien, *er fienden for stærk* (v. 6); blot det svage sind vil sin JESum ikke slippe, så kan det ikke røkkes (v. 7); den lille tro har sejskæraft, fordi den er af GUD (v. 8); så kan da de svage hjerter være ved godt mod, når de ludder sig fast til JESu hånd og vunder (v. 9); de kan fortroe sig til, at de svage blive stærke i aftenstrøste strid (v. 10). Troens styrke ligger altså ikke i en følelse af kraft, og modsætningen mellem v. 1-3 og v. 4-10 er derfor kun tilsyneladende. De to afsnit handler i virkeligheden ikke om to slags tro; for den svage tro er på sin vis stærk, just fordi den huler er i sig selv, men under sin afmægt ejer fortvælselsen med ham, som ene er den stærke. Salmens tredje afsnit, v. 11-13, rummer det hos Brorson så hyppige angreb på uvindstænden: Hvil man villigt giver sig hen i verdens lyster og blot med munden bekender tro, er mau hel, uden for troens område, og der gives klar besked om den rette tros kendetegn. Endelig vender sigten sig i v. 14-15 til Jesus med løfte om at sætte alt ind på at høre ham til. — 1, 2: Ap.G. 15, 9. — 2, 1: Jfr. Ef. 6, 17. — 2, 3-4: Han har gjort sit sind nitidsgetigt for Satans fristelse ved at se hen til, hvad Jesus har lidt for ham.

Hand man ved liv og død
 Sig ikke lade binde,
 Saa sandt hand hist vil finde
 Sin roe i JESU skjød.

3. Den troe, som vil med lempe
 Og uden møye frem,
 Den troe, som ey vil kæmpe
 Sig giennem verden hiem,
 Den troe er død og kold,
 Ey værd en troe at nævne,
 Har ingen kraft og evne
 Mod satans pül og skjöld.

4. Den sande troe i striden 382
 Er mangen gang vel svag,
 Og synes undertiden
 At have tabt sit slag;
 Dog er den sande troe
 Saa sandt i hjertet inde,
 Saa kand hun overvinde,
 Før faaer hun ingen roe.

5. Den troe, som ham har funden,
 Der heder sielens skat,
 Er hun end skjult i grunden,
 Og synes gandske mat,
 Saa sandt hun er kun der,
 Saa har hun kraft at kæmpe,
 At fælde og at dæmpe
 Den hele satans hær.

6. Den svage troes sukke
 Er fienden dog for sterk,

2, 5: *ved liv og død*] ved, hvad livet kan byde, og ved frygt for døden. — 2, 6: *binde*] gøre fri, beherske. — 3, 3-4: 1. Tim. 6, 12; 2. Tim. 4, 7. — 5, 2: *heder*] holder. — 5, 3: *skjult i grunden*] der menes vel: skjult i sjælens dyb, jfr. 12, 3, idet den ikke træder frimodigt frem. — 5, 7: *dæmpe*] kue. — 6, 1: *sukke*] jfr. nr. 194, C, 1-4.

Hun kand hans pile slukke,
Og skiende al hans verk;
Den gnist, den svage troe
Mod satan er en lue,
Det rør er spyd og lue
At slaae hans magt i lo.

7. Hun kand vel ogsaa slykkes
I hertet gandske ud,
Naar villien forrykkes,
Og viger fra sin GUD;
Men vil det svage sind
Sin JESUM ikke slippe,
Saa staaer hun som en klippe
Mod fiendens hay og vind.

8. Vør troe, er hun end hiden,
Saa er hun dog af GUD,
Og derfor sterk i striden
Mod alle satans skud,
Vør troe er dog den seyr,
Som verden overvinder,
Som alle lyster binder,
Og spotter satans leyr.

9. Vef an I svage hjerter!
Saa fatler kun et mood,
Og lad det koste smerter,
Ja ære, liv og blod,
O holder eder tæt
Til JESU blod og vunder,
Saa ligger satan under
Med al sin magt og ret.

383

6, 4: *ald* *LD*, *alt* *J*: 7, 1: *slykkes* *slykkes* *J*.

6, 3: *Ef*, 6, 16. — 6, 4: *skiende* *odelagge*. — 6, 7: *rør* som let kan brydes, betegnelse for noget svagt, *M*: *L&26*. — 6, 8: *i lo* *ita*. — 7, 1: *slykkes* *slykkes*. — 8, 5-6: 1. *Joh*, 5, 4. — 8, 8: *leyr* *om'trent* — *her*. — 9, 8: *med al sin ... ret* *Der* *tsukes* *ja*, at Satan magtelig har ret, når han anklager de kristne som syndere; men Kristi blod har gjort hans anklage betydningsløs, *Jfn*. *Joh*, *Ab*, 12, 10.

10. Det er en sag at merke
 Til trost i kampens tid,
 De svage blive sterke
 I allerstørste strid,
 Jo værre det gaaer til,
 Jo mere skal du vinde,
 Og større kraft befinde,
 Naar du kun stride vil.

11. Men gjør dig ingen tanker
 Om troen i dit sind,
 Naar du saa villig vanker
 I verdens lyster ind,
 Vil blive i din roe,
 Og ey mod synden stride,
 Du har, det maa du vide,
 Du har slet ingen troe.

12. Var det en troe, med munden
 At sige kun: Jeg troer!
 Naar hiertet ey i grunden
 Er rensat ved GUDs ord,
 Da var der fromme nok
 Og troende i tiden,
 Da var hun ey saa liden
 Den rette troens flok.

13. Ney det, vilt du det vide,
 Er troens rette tegn,
 Mod verdens lyst at stride
 I denne jammer-egn,
 Sin JESum have kier,
 Ham ey at kunde miste,
 Før skulde hiertet briste,
 Det viser troen her.

10, 6: skaf] skalt I. 11, 7: maat] maat I.

10, 3: 2. Kor. 12, 9-10. — 13, 6 og 14, 8: miste] slippe. — 13, 8: viser troen her] viser, at her er troen.

384 14. O JESU! hierte-milde
Og yndigste GUDs lam!
O! tænk dog, hvad det vilde
Mig være for en skam,
Om jeg dig, du, som mig
Med blodig kamp har vunden,
Saa troløs blev befunden,
At kunde miste dig.

15. Ney, ney, min lyst og ære,
Du est mig alt for sød,
Ney, din jeg vist vil være,
Det gielde liv og død;
Lad komme hvad der vil,
Jeg vil det alt bestride,
Og intet andet vide
End høre JESUM til.

Nr. 193.

Mel. Jeg raser fast, o HERRE.

Vor trængsel, hvor besværlig
Den ogsaa synes kænd,
Er for GUDs folk en herlig
Og uskatteerlig stand:
Vor trængsel, vi som trine
I JESU fodspor ned,
Vor største trang og pine
Er idel herlighed.

2. Vor trængsel, ikke deres,
Saa die verdens bryst,

14, 1: *hierte-milde!* *hierte milde* J¹⁷. 15, 2: *est!* er *J¹⁷*.
Nr. 193. JJ¹⁷. 2, 2: *die!* *dier* J¹⁷.

14, 2: Joh. 1, 29. — 15, 6: *bestride!* bekæmpe.
Nr. 193. Original. En lovtidsning af de kristnes trængsel, vel med udgangspunkt i ord som Job. 16, 33; Ap. G. 14, 22. — 1, 4: *stand!* tilstand. — 1, 6: (*JESU fodspor!* 1. Pet. 2, 21; *ned!* Billedet er, at fodsporene står i jorden, og man sætter foden ned i dem, jfr. nr. 30, 6, 6. — 1, 7: *trang!* = trængsel.